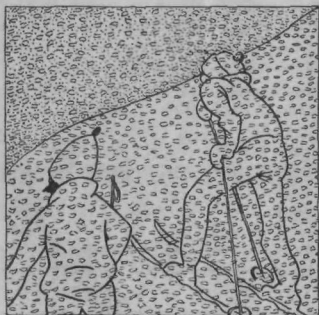

3. SMUK

Zunaj rezka burja piše,
sneg zameta polja, hiše,
kdor za ušesa, nos skrbi,
krepko se peči tišči.

Mama Hlačku naroče:
„Zdaj grem malo do teté,
glej, da dóma se držita,
z Bibo pridno se učita!“

Nič se ni nazaj ozrla.
Komaj vrata je zaprla,
Hlaček k smučkam poleti,
Bibi pravi, govori:

„Bog ve, kdaj se vrne mama,
do večera bova sama.
Jezušček ti dal je smučí,
pojdi z mano pa se učí!“

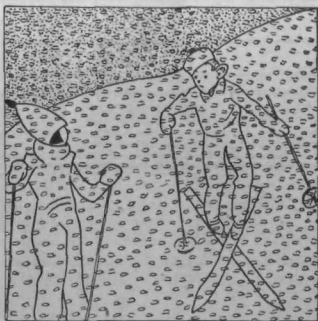
Biba se ne dá prositi,
dobrih naukov brž smo siti!
Hitro smučke na nogé
pa na hribček hajd, juhé,

Sneg na gosto naletava,
Hlaček krasno se zabava,
z Bibo v reber gazita,
drsata se, plazita.

Jojmene, kaj Hlaček zna:
telemark, kristjanija,
brazda, plug in prečni skok!
Bibi skoro gre na jok.

Vse okrog že pada mrak,
včasih slišiš vranji krak,
spodaj lučke zabrle,
a ne veš, ne kod ne kje.

„Zdaj za róke se drživa
pa se kar navzdol spustiva,
tamkaj sva nekje doma,
pot bo prava ta al' ta!“

To velita, se spustita,
že ko blisk navzdol drčita,
sneg maši oči in nos,
kdo bo taki vožnji kos!

Biba prva se spotakne,
rahlo Hlačku se izmakne,
tri kozolce naredi,
potlej mirno obleži.

Hlaček še naprej drvi . . .
Kmalu konec bo poti:
Čof! je reklo v bližnjo mlako.
Hlaček, zdaj imaš omako!

Izza ogla pes priteče,
nič ne zine, nič ne reče:
jojmene, uboge hlače,
smuške hlače dopetače!

S ceste stopi mož postave
urnih krač in bistre glave,
smučarja domov odpravi:
tak biló je po zabavi . . .

Pomni, Zvončkov bravec, bravka,
kaj ti kraka vsaka kavka:
Zgodba bodi vam v pouk —
vsako vreme ni za smuk!

